

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2023, č. j.: OAM-265/ZA-ZA10-P11-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2023, č. j.: OAM-265/ZA-ZA10-P11-2022, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno ve smyslu ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), a výroková část nedostála požadavkům na přesnost a určitost. V odůvodnění se pouze konstatují zjištěné skutečnosti, aniž by na ně žalovaný reagoval. Prokazování se zaměřilo na účelovost žádosti bez

zhodnocení tvrzených azylových důvodů. V Rusku hrozí citelná újma všem a z různých důvodů, musí se proto prověřovat, zda jeho právní předpisy nejsou pouze deklaratorní. Příložené zprávy OAMP se jeví jako tematicky odlišné, nezachycující problematiku žádosti. Podle žalobce je nutné obstarat podklady, z nichž vyplýne, že nenastane to, z čeho pociťuje obavy. Pro žalovaného je Rusko právním státem i po únoru 2022, ačkoli je stav dodržování lidských práv vůči oponentům obecně znám. Pokud bude tajnými službami prozkoumána i elektronická stopa, bude žalobce označen za oponenta režimu. Ohledně ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nebylo posouzeno, zda žalobci nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č. j.: 2 Azs 71/2006-82, povinnost nevystavit žadatele o azyl takovým zacházením je dána, když hrozí reálné nebezpečí. Zároveň v této souvislosti se žalovaný zabýval skutečnostmi, které žalobce neuváděl a o něž svou žádost neopřel.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce v žalobě nepředložil žádný odkaz na svůj individuální příběh, který byl předmětem azylového řízení. V zemi původu neměl žádné problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, natož takové, které by jej vedly k odjezdu z vlasti, nebyl osobou protivící se režimu. Žaloba vykazuje vadu absence vymezení výhrad proti napadenému rozhodnutí formou žalobních bodů, čímž se ocitá v rozporu s požadavkem plynoucím z rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j.: 2 Azs 92/2005-58. Obsahuje totiž jen nekonkretizované obecné výtky či připomínání povinností žalovaného, aniž by žalobce uvedl, byť jedinou konkrétní skutečnost nebo právní argumentaci. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 15. 3. 2022 uvedl, že je ruské národnosti, není členem žádné politické strany ani skupiny, je svobodný a bezdětný, cítí se zcela zdravý. Z vlasti odcestoval v X. na Ukrajinu, kde kvůli lockdownu mohl setrvat až do X. Do České republiky přijel dne X. V minulosti nežádal o mezinárodní ochranu v České republice ani v jiném státě, důvod nynější žádosti spočívá v útěku před válkou na Ukrajině. Současně se žalobce nemůže vrátit ani do Ruské federace, neboť se bojí o život; v době začátku války byl na Ukrajině, což by mohlo hrát svou roli.
6. Během pohovoru vedeného dne 15. 3. 2022 žalobce dále uvedl, že s vycestováním z Ruska na Ukrajinu neměl potíže, ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, X. V Rusku nečelil žádnému trestnímu stíhání ani problémům s vycestováním na Ukrajinu, kterou si zvolil z toho důvodu, že X. Na Ukrajině žil v X., hlášený k pobytu nebyl, od X. se do Ruska nevrátil. Vzhledem ke karanténě se na Ukrajině mohl zdržovat legálně až do odjezdu dne X., přesto každý měsíc telefonoval na migrační úřad, aby se ujistil o oprávněnosti pobytu. Jelikož na Ukrajině žil během války, byl by v Rusku zatčen, podroben výslechu, kdo ví, co by následovalo, na Ukrajině byl X. a nacházel se tam i během války, což by mohlo ohrozit jeho život; X. V Rusku potíže neměl, všechny důvody uvedl.
7. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně Informace OAMP, Ruská federace, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. 10. 2022, Informace MZV, Návraty občanů Ruské federace

do vlasti, ze dne 24. 1. 2023, a Informace OAMP, Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 3. 2023.

8. Dne 1. 6. 2023 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S těmito podklady se seznámil, nic k nim nesdělil a neuvedl ani žádné další skutečnosti či informace v žalovaným stanovené lhůtě 14 dnů.
9. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 7. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Dne 19. 2. 2024 se ve věci konalo jednání, z kterého se žalovaný omluvil. Žalobcův zástupce uvedl, že český stát dlouhodobě selhává v pohledu na Rusko, v současné době stačí demonstrovat jen to, že člověk nechce být v Rusku, v zájmu českého státu není, aby se občané Ruska vraceli domů a plnili svou občanskou povinnost, tzn. byli povoláni do armády, nevěří, že žalobci nic nehrozí, X., pronásledování hrozí z podstaty, už kvůli útěku žalobce z Ruska, již z podstaty existuje riziko posláním do armády, obavy vyplývají i z X.; závěrem navrhl zrušit napadené rozhodnutí.
12. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
13. Podle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu *ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.*
14. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že*

v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
18. Podle Informace OAMP, Ruská federace, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. 10. 2022, navracející se ruští občané, kteří se neřadí mezi místně či celostátně známé aktivisty, nečelí zvýšeným kontrolám, ať na hranicích či posléze na území. X. Neexistují poznatky o systematickém vyslýchání lidí vracejících se po dlouhodobém pobytu ze zahraničí. X.
19. Jak plyne z Informace MZV, Návraty občanů Ruské federace do vlasti, ze dne 24. 1. 2023, nebyly získány poznatky, že by ruské úřady přistupovaly systematicky diskriminačně ke svým občanům, kteří se vrací do Ruské federace po dlouhodobém pobytu na Ukrajině. Případná neadekvátní zacházení bývají způsobena např. důvodem pobytu na Ukrajině, místem konkrétního pobytu či činností navracejícího se občana.
20. Z Informace OAMP, Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 3. 2023, je zřejmé, že oběti mučení jsou především protirežimně orientované osoby, protiváleční aktivisté nebo příslušníci náboženských a sexuálních menšin.
21. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2 a 3 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany a dostatečně odůvodnil jejich nenaplnění, rozhodnutí je řádně odůvodněno, skutkový stav

byl zjištěn v uspokojivé míře, a to na základě shromážděných podkladů, které byly vyhodnoceny ve vztahu k žalobcově individuální situaci. Výroková část napadeného rozhodnutí je přesná a určitá, je z ní zřejmé, kdy, jak a kým bylo rozhodováno, uvedené údaje o žalobci jsou dostatečné k tomu, aby nebyly zaměnitelné s jinou osobou, samotný výrok jednoznačně konstatuje neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.

22. Posouzení důvodů pro udělení azylu je vždy individuální a samotná existence nedemokratického systému ve vlasti není dostatečná. Jde-li totiž o nedostatky v oblasti dodržování základních práv a svobod v zemi původu, judikatura NSS zdůrazňuje, že pokud je určitý stát z hlediska dodržování lidských práv problematickou zemí, neznamená to nutně, že kterýkoli občan takovéto země je tomuto negativnímu vlivu vystaven. Lze tak sice souhlasit s označením Ruska za autoritářský režim, avšak to samo o sobě automaticky nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany, rozhodování o mezinárodní ochraně je založeno na individuálním posouzení konkrétních případů. K nutnosti posuzovat azylový příběh případ od případu a nepřistupovat k paušálnímu hodnocení občanů příslušného, byť autoritářského, státu se vyslovil NSS již v právní větě k rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j.: 3 Azs 303/2004 – 79: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nespĺňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“* Status Ruska coby autoritářské země tudíž k udělení mezinárodní ochrany žalobci nepostačoval. Na tvrzení žalobce o potřebě udělit mezinárodní ochranu v zásadě všem ruským občanům, kteří o ni požádají, soud nepřistoupil, neboť zprávy o zemi původu situaci v Rusku nepopisují jako tak mimořádně kritickou (ostatně i NSS v konkrétních případech aproboval neudělení mezinárodní ochrany občanu Ruska, srov. např. usnesení ze dne 14. 2. 2024, č. j.: 7 Azs 274/2023 – 44; v rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j.: 5 Azs 24/2023 – 23, pak NSS označil skupinu ruských občanů, jimž nebezpečí nehrozí, za „zřejmě převažující“). Špatná ekonomická situace v zemi původu, nespokojenost se stavem dodržování lidských práv ani původ žadatele ze země s nedemokratickým či autoritářským režimem, nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 7 Azs 13/2003-40). Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by měl být pronásledován z některého z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu; v žalobě obecně vyslovil obavu z pronásledování z politických důvodů, což ale nemůže obstát, jelikož v azylovém řízení vyjádřil nezájem o politiku; stejně tak negoval potíže ve vlasti před jejím opuštěním.
23. Žalobce založil svou žalobu především na obavě z blíže neupřesněného postihu ze strany ruských orgánů kvůli pobytu na Ukrajině po vypuknutí válečného konfliktu. Podle žalobce žalovaný pochybil, jelikož se podrobně nevypořádal s existencí této hrozby. S tím se soud neztotožnil. Je to právě žalobce, kdo má v azylovém řízení břemeno tvrzení, žalovaný za něj není povinen domýšlet, jaké důvody jej k podání azylové žádosti vedly, žadatelé o mezinárodní ochranu musí vědět, proč o ni žádají a čeho se obávají. Žalovaný přitom v azylovém řízení postupoval správně a dal žalobci plnou možnost uplatnit všechny důvody žádosti. Žalobce byl nejprve na důvody žádosti dotázán během poskytnutí údajů a byl s ním veden pohovor, uvést své obavy mohl žalobce rovněž při seznámení s podklady rozhodnutí. Závěr, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, koho stíhá břemeno tvrzení, a žalovaný není povinen za něj domýšlet možné důvody pro udělení azylu ani

doplňkové ochrany, vyplývá rovněž z ustálené judikatury NSS, který již v právní větě k rozsudku, č. j.: 5 Azs 22/2003–41, seznal: *„Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“*

24. Podle rozsudku NSS, č. j.: 7 Azs 162/2018–47, se má v souvislosti s potencialitou pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu zkoumat možnost budoucího pronásledování, přičemž se využívá standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (vizte např. rozsudky NSS, č. j.: 2 Azs 71/2006–82 a č. j.: 4 Azs 11/2010–112). Podobné závěry platí i pro hodnocení hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve státě původu. Také zde se musí jednat o „reálné nebezpečí“, jímž judikatura rozumí, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.
25. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce konstatoval, že (X.) nebyl nijak politicky aktivní a nebyl členem žádné politické strany ani hnutí. V protokolu k pohovoru žalobce nezmínil jakékoli problémy mj. právě v souvislosti s politickým přesvědčením. Rovněž při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce nehovořil o uplatňování politických práv a svobod (stejně tak žalobce nikterak nezmínil jakoukoliv aktivitu na sociálních sítích, která by jej mohla ohrožovat prostřednictvím v žalobě zmíněné elektronické stopy). Žalovaný proto neměl žádný důvod shledat hrozbu pronásledování žalobce za uplatňování těchto práv. Žalobce také neměl obtíže s vycestováním z vlasti a sám dokonce sdělil, že X. Invazí Ruska na Ukrajinu se už NSS zabýval, přičemž ji označil za výjimečnou skutečnost, kterou je třeba vzít při soudním rozhodování v úvahu, přestože, a to není případ žalobce, nastala po vydání správního rozhodnutí (rozsudek, č. j.: 5 Azs 89/2022–24, publ. pod č. 4344/2022 Sb. NSS, bod 22). To ovšem jen tehdy, když žadatel o mezinárodní ochranu vysvětlí, že (a jak) ho tato skutečnost přímo negativně ovlivňuje (usnesení NSS, č. j.: 9 Azs 57/2023–35, bod 11). Dle shromážděných podkladů (dostatečně adresných a aktuálních) přitom navrátilcům do Ruska obecně nehrozí nebezpečí relevantní ve vztahu k mezinárodní ochraně, a to ani po dlouhodobém pobytu na Ukrajině.
26. Poprvé až během jednání před soudem žalobcův zástupce zcela povšechně zmínil riziko povolání do armády, aniž by jej jakkoliv navázal na některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalobci; pouze seznal rozpor takové možnosti se zájmem českého státu. V průběhu celého azylového řízení ani v podané žalobě nebylo riziko povolání do armády jakkoliv nastíněno, při jednání pak nebylo zmíněno, proč nebyla daná skutečnost tvrzena dříve. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, neboť ve vztahu k němu NSS v právní větě k rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j.: 10 Azs 194/2015 – 32, konstatoval: *„I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel*

o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.“ Žalobci nic nebránilo uvést tuto obavu v azylovém řízení (nebo alespoň v žalobě); zároveň nelze seznat omluvitelný důvod (a žalobce ani žádný netvrdil), který by vycházel z nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn.: I. ÚS 425/16. Změnu nepřináší ani ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, jež se týká toliko skutečností, jež nastaly až po vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně; žalobcův zástupce však povšechně formulované obavy v průběhu jednání nikterak nenavazoval na okolnosti, jež měly nastat až po vydání napadeného rozhodnutí. Nadto je obecně známou skutečností, že částečná mobilizace v Rusku prozatím skončila, což seznal i NSS (vizte rozsudek ze dne 24. 1. 2024, č. j.: 1 Azs 253/2023 – 31, bod 12); žalobci nelze zcela přisvědčit ani ohledně jeho X. S ohledem na to neseznal soud povšechnou námitku poprvé zmíněnou až během jednání důvodnou.

27. Soud celkově neshledal, že by žalobcův azylový příběh svědčil o důvodných obavách z pronásledování (§ 12 zákona o azylu) ani o skutečném nebezpečí vážné újmy (dle § 14a odst. 2 zákona o azylu), které by mu mohly ve vlasti hrozit. Ve vztahu k žalobním bodům je proto třeba uzavřít, že žalovaný dostatečně zjistil skutečný stav věci, řádně posoudil všechny okolnosti ve vztahu k možnému udělení azylu i doplňkové ochrany, zjistil všechny rozhodné okolnosti a napadené rozhodnutí lze mít za přesvědčivé, žalovaný též přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a své závěry řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Soudu naopak není známo, jakými skutečnostmi se měl žalovaný zabývat, ačkoli na ně žalobce neupozorňoval.
28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.
 Žalobce _____ neměl
 ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. února 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce